

γοργοσυσβάζομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. συβάζομαι.
 Ταχέως καὶ εὐκόλως συμβιβάζομαι : Παροιμ. Ἀπὸ δὲ
 βοῦνι, γοργοσυσβάζεται (ὁ μὴ ζημιούμενος ἐκ τινος συμφω-
 νίας, εὐκόλως προβαίνει εἰς αὐτήν).

γοργοσφίγγω Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 126.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σφίγγω.
 Περιπτύσσομαι, σφίγγω τινὰ ταχέως: Ποίημ.
 Τὴν ἀκούει, βουβὸς του ὁ πόνος,
 τοῦ ματώνεται ἡ καρδιά,
 φλογερὰ ἔς τὴν ἀγκαλιά του
 τὴ γοργόσφιξε, πετᾶ.

γοργοταξιδεύω Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2.76.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. ταξιδεύω.
 Ταχέως, γοργὰ ταξιδεύω: Γιατί σὲ κόπο νὰ ἴμω γορ-
 γοταξιδεύοντας μέσα ἔς τὰ γραμματολογικὰ βασίλεια τῶν
 ἄλλωνε λαῶν;

γοργοτάξιδος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοταξιδεύω.
 Ὁ ταχέως ταξιδεύων, ὁ ταχέως κινούμενος πολλαχ.: Ἀπὸ
 κείνα τὰ γοργοτάξιδα, πὸν σκίζουν φτερωτά... τὴ θάλασσα
 Γ. Βλαχογιάνν., Προπύλ. 1 (1900), 148 || Ποίημ.
 Καράβι γοργοτάξιδο ἡ σκέψη της
 μὲ τὸ μοναχογιό της ἀρμενίζει
 Ν. Ἐστ. 8 (1930), 879. Ἀντίθ. ἀργοτάξιδος.

γοργότητα ἡ, Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
 Ταχύτης. Συνών. γρηγοράδα, γρηγοροσύνη,
 σβελτάδα, σβελτοσύνη.

γοργοτίναγμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοτινάζω.
 Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γοργοτινάζω :
 Ἀπὸ τὸ γοργοτίναγμα ἔσπασαν πολλὰ κλαριά τῆς μουριᾶς.

γοργοτινάζω Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 42 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. τινάζω.
 Σείω, τινάσσω σφοδρῶς καὶ μετὰ ταχύτητος Λεξ. Δημη-
 τρ.: Γοργοτίναξε ὁ ἄνεμος τὸ παννὶ τῆς βάρκας Λεξ. Δημητρ.
 Γοργοτινάζονταν τ' ἀπλωμένα ροῦχα ἔδωθε κείθε αὐτόθ.
 β) Μεταφ., ἐκφωνῶ βιαίως καὶ ταχέως λόγον Κ. Παλαμ.,
 Τρισεύγ., 42 : Καὶ μέσα ἔς τὴ βοή σὰ νὰ γοργοτινάζονταν
 ἀπὸ στόματα τ' ὄνομά της.

γοργοτράνταγμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοτραντάζω.
 Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γοργοτραντά-
 ζω : Τὸ γοργοτράνταγμα τῆς μπόρας ξεσανίδωσε τὴ βαρ-
 κούλα.

γοργοτραντάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. τραντάζω.
 Σείω, κραδαίνω σφοδρῶς καὶ ταχέως: Ὁ ἀέρας γοργο-
 τράνταζε τὰ δέντρα. Ἀπὸ τὸ σεισμό γοργοτραντάχθηκαν
 ὄλα τοῦ χωριοῦ τὰ σπίτια.

γοργοτράνταχτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. γοργοτραντα-
 χτὰ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργοτράνταχτος.
 Διὰ σφοδρᾶς, ταχείας, ἀποτόμου σείσεως.

γοργοτράνταχτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοτραντάζω.
 Ὁ ὑποστάς σφοδρὸν, ταχὺν καὶ ἀπότομον κλονισμόν ἐκ
 σείσεως.

γοργοτρέξιμο τό, Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.140 Α.
 Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 36 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. τρέξιμο.
 Ταχύς δρόμος, ἡ μετὰ σπουδῆς βάδισις Κ. Παλαμ., ἐνθ'
 ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Τεχνίτης καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ «Ρωμοῦ» μὲ
 τ' ἀλόγιστα χοροπηδήματα καὶ γοργοτρέξιμα τῶν ρυ-
 θμῶν του Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. Ἐν τὸ γοργοτρέξιμό της
 συνέπαιρνε κλαριά καὶ ζῶα Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ἐπὶ
 χρόνου, ἡ ταχεῖα παρέλευσις, τὸ γρήγορο πέρασμα
 Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Σακατεμένες
 κορμοστασιές πὸν παράλλαξαν ὄχι τοῦ χρόνου τὸ γοργο-
 τρέξιμο... ἀλλὰ τὸ πείσμα Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γοργότρεχος ἐπίθ. Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 71.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοτρέχω.
 Ὁ ταχύς, ὁ γρήγορος εἰς τὸ τρέξιμον, εἰς τὸ βάδισμα:
 Κ' ἔρριχνε γοργότρεχο τὴ φτέρνα πίσω (ἐνν. τὸ πόδι).

γοργοτρέχω Σ. Σκίπης, Ἀγ. Βαρβάρ., 100 Σ. Πασα-
 γιάνν. Ἀντίλ., 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. τρέχω.
 Τρέχω ταχέως ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.
 Καὶ τὰ νερὰ μαρμάρωσε
 πὸν γοργοτρέχαν πέρα
 κ' ἦταν νερὰ τὰ ὄνειρατα
 πὸν ἔπλαθα νύχτα μέρα

Σ. Σκίπης, ἐνθ' ἄν.
 Ἀράδα ἀράδα περπατοῦν ἔς τὴ στρατά, γοργοτρέχουν
 Σ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν.

γοργοτρώνω Κρητ. γοργοτρώγου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. τρώγω.
 1) Τρώγω ταχέως, ἐσπευσμένως ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., ἐν-
 διαφέρομαι Λέσβ.: Θαρεῖς πὸν γοργοτρώγου. 2) Τρώγω
 ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους χρόνου Κρητ.: Γνωμ. Ὅποιος γορ-
 γοφάη καὶ ὄποιος γοργοπαντρευτῆ, δὲν τὸ μεταγνώθει (κα-
 λὸν εἶναι νὰ σπεύδῃ τις νὰ ἐπωφελῆται τῶν περιστάσεων).

γοργούλα ἡ, ἐνιαχ. βουργούλα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ συμφύρσ. τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ ἐπιθ. αὐ-
 γούλα.
 1) Βαθεῖα πρωία ἐνθ' ἄν.: Τὴ βουργούλα ἄκουσα τίς κότ-
 τες νὰ κακαλειῶσαι. Θά ἴτα ἡ-γι-ἀλεποῦ Πελοπν. (Μάν.)
 2) Ὡς ἐπίρρ., λίαν πρωτ Πελοπν. (Μάν.): Νὰ σηκωθοῦμε
 βουργούλα νύχτ' ἀποταχιά νὰ πᾶμε τὸ χωράφι.

γοργοφέγγω Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 7.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

